

KRISTUS MĀCĪBAS

Ilgu laiku Bībelē aprakstītās Jēzus Kristus mācības ir kalpojušas par cilvēces iedvesmas avotu. Vēl vairāk Pestītāja mācību ir atrodamas Svētos Rakstus papildinošajā Mormona Grāmatā: vēl vienā liecībā par Jēzu Kristu. Tās jums nesīs ilgstošu mieru un laimi, sniedzot iedvesmas pilnu vadību jūsu dzīvē.

Lai saņemtu Mormona Grāmatas: Vēl vienas liecības par Jēzu Kristu bezmaksas eksemplāru, apmeklējiet zemāk minēto saitu Internetā vai rakstiet:

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA

www.mormon.org

PRAVIEŠA DŽOZEFA SMITA LIECĪBA

Pēdējo Dienu Svēto
Jēzus Kristus Baznīca

Džozefs Smits: Dieva Praviētis

Četrpadsmit gadu vecumā Džozefs Smits vēlējās uzzināt, kurā baznīcā iestāties, tādēļ viņš sirsnīgi lūdza Dievu. Atbildot viņa lūgšanai, Dievs Tēvs un Viņa Dēls Jēzus Kristus parādījās Džozefam un pastāstīja viņam, ka patiesā Jēzus Kristus Baznīca uz zemes nav atrodamā un ka Viņi ir izraudzījušies Džozefu par tās atjaunotāju.

Kopš tās dienas Džozefs kalpoja Dievam, cenšoties nodibināt Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu un uzcelt Dieva valstību pēdējās dienās uz zemes. Baznīcas uzticīgie locekļi liecina, ka Jēzus Kristus ir pasaules Glābējs un Pestītājs. Jēzus vada Savu Baznīcu mūsdienās, dodot atklāsmes praviešiem uz

Domādams, kurā baznīcā iestāties, Džozefs meklēja atbildi Bībelē. Tur viņš izlasīja: "Vaicājiet Dievam."

zemes. Arī Džozefs Smits bija šāds praviešis. Lai gan Džozefs savas dzīves laikā paveica ļoti daudz, viņa visnozīmīgākais veikums bija kļūšana par Jēzus Kristus mācekli un liecinieku. Viņš rakstīja: "Pēc daudzām liecībām, kas ir dotas par Viņu, šī ir liecība, pēdējā no visām, ko mēs dodam par Viņu,— ka Viņš dzīvo!" (Mācība un Derības 76:22).

Tie, kas saņem Praviēša liecību ar Svētā Gara spēka palīdzību, uzzinās patiesību par darbu, kuru viņš tika aicināts veikt. Viņi iepazīs arī mieru un laimi, kas nāk caur Pestītāju Jēzu Kristu, kuru Džozefs Smits pielūdza un kuram kalpoja.

Kura baznīca ir pareiza?

Džozefs Smits piedzima 1805. gadā Vermontas štatā, Šeronas pilsētā. Kad sākās šī stāsta notikumi, viņam bija 14 gadi; viņš kopā ar ģimeni dzīvoja Ņujorkas štatā un patiesi domāja par to, kurā baznīcā iestāties. Turpmākais vēstījums ir Džozefa piedzīvotais, aprakstīts viņa paša vārdiem.

Šī lielā satraukuma laikā manu prātu māca nopietnas pārdomas un liels nemiers.... Es bieži sev uzdevu jautājumu: Kā rīkoties? Kura no šīm grupām ir pareizā; vai varbūt tās visas ir nepareizas? Ja kāda no tām ir pareiza, tad kura tā ir, un kā lai es to noskaidroju?

Reliģisko grupu strīdu smagi nomākts, es kādu dienu lasīju Jēkaba vēstules pirmās nodaļas piekto pantu, kurā teikts: "Bet, ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots."

Nekad neviena Svēto Rakstu rinda nebija ienākusi ar tādu spēku cilvēka sirdī kā šoreiz

manējā. Likās, tā ienākusi katrā manā sirdspukstā. Es par to domāju atkal un atkal, apzinoties, ja vien bija kāds, kam vajadzēja Dieva gudrības, tas biju es, jo nezināju, kā rīkoties, un, ja es nebūtu spējis iegūt vairāk gudrības, nekā man toreiz piemita, es nekad to arī neuzzinātu. Dažādo sektu reliģijas sludinātāji vienas un tās pašas Svēto Rakstu rindkopas saprata pavisam citādi, tādējādi iznīcinot katru paļāvību, lai, jautājumu noskaidrojot, grieztos pie Bībeles.

Beidzot nācu pie slēdziena, ka man vai nu jāpaliek tumsībā un apjukumā, vai jādara tas, ko ieteic Jēkabs, proti, jāprasa Dievam. Beidzot es nolēmu “lūgt no Dieva”, secinot, ja Viņš deva gudrību tiem, kam tās nebija un to piešķīra devīgi un nepārmezdam, arī es varētu mēģināt to izlūgties.

Džozefa Smita Pirmā vīzija

Apņēmiēs griezties pie Dieva, es devos uz mežu, lai piepildītu savu vēlēšanos.

Bija skaists, skaidras dienas rīts agrā pavasarī tūkstoš astoņi simti divdesmitajā gadā. Pirmo reizi mūžā es darīju kaut ko tādu, jo, sava nemiera pārņemts, līdz šim nebiju mēģinājis lūgt skaļā balsī.

*Viens no
viņiem uzrunāja
mani ... norādot
uz otro: “Šis ir
Mans mīlais
Dēls. Uzklausi
Viņu!”*

Kad biju viens pats nonācis vietā, kuru jau agrāk tiku izvēlēties, es, paskatījies visapkārt un redzēdams, ka esmu gluži viens, nometos ceļos un sāku paust savas sirds vēlmes

Dievam. Tikko biju sācis to darīt, pēkšņi kāds spēks mani sagrāba un pilnīgi pārņēma, un tam bija tik pārsteidzoša ietekme, ka mana mēle sastinga, un es vairs nespēju parunāt. Mani apņēma dziļa tumsa un kādu brīdi man likās, ka esmu lemts tūlītējai iznīcībai.

Bet, sakopojot visus savus spēkus, lai piesauktu Dievu, kas spētu mani izraut no tā ienaidnieka varas, kurā bija mani sagrābis, un tieši tajā brīdī, kad biju gatavs krist izmisumā un ļauties iznīcībai—nevis iedomātai bojāejai, bet kādas reālas būtnes pārspēkam, kas strāvoja no neredzamas pasaules, un kurai bija tāda brīnišķīga vara, kādu nekad agrāk nebiju jutis nevienā būtnē—, tieši šajā lielajā satraukuma mirklī es ieraudzīju gaismas stabu, spožāku par sauli, tieši virs savas galvas, kas pakāpeniski nolaidās, līdz krita man pāri.

Tiklīdz tas parādījās, es jutos atbrīvots no ienaidnieka, kas mani turēja saistītu. Kad gaisma apstājās virs manis, es ieraudzīju divas personas, stāvošas virs manis gaisā, kuru spožumu un godību nav pat iespējams aprakstīt. Viens no viņiem

uzrunāja mani, nosaucot mani vārdā, un, norādot uz otro, teica: “Šis ir Mans mīļais Dēls. Uzklāsi Viņu!”

Mans nolūks bija izvaicāt To Kungu, lai uzzinātu, kura no sektām ir pareiza, tādējādi cerot noskaidrot, kurai pievienoties. Tiklīdz mani spēki bija atgriezušies un varēju parunāt, es šīm personām, kas stāvēja virs manis gaismā, vaicāju, kura no sektām būtu pareizā (jo šoreiz man pat prātā neienāca, ka nepareizas varētu būt visas) un kurai man vajadzētu pievienoties.

Man atbildēja, ka nevajag nevienai no tām pievienoties, jo tās visas ir nepatiesas; un persona, kas mani uzrunāja, teica, ka visas šīs mācības ir Viņa prātam pretīgas; ka visi šo sektu sludinātāji ir samaitāti; ka: “tie godā Mani ar savām lūpām, bet viņu sirdis paliek tālu nost no Manis, viņi sludina mācības, kas ir cilvēku izdomātas, izrādīdami ārēju svētbiķību, bet tās spēku noliedzdami.”

Viņš vēlreiz man aizliedza pievienoties jebkurai no sektām un pateica man daudz ko tādu, par ko es pašlaik nevaru rakstīt. Kad beidzot attapos, es gulēju uz muguras un skatījos augšup uz debesīm. Kad gaisma bija nozudusi, man nebija spēka; bet drīz, nedaudz atguvies, es devos mājās.

Vajāšana

Džozefs paklausīja Dievam un nepievienojās nevienai no esošajām baznīcām. Stāstīdams cilvēkiem par redzēto un dzirdēto, viņš sāka sajukt pretestību un sākās viņa vajāšana.

Es drīz vien ievēroju..., ka, stāstīdams par šo notikumu, biju satraucis reliģijas sludinātājus un radījis pret sevi daudz aizspriedumu, dodot iemeslu manai vajāšanai, kas arvien pieaug; kaut gan biju tikai nepazīstams, četrpadsmit piecpadsmit gadus vecs zēns un mani dzīves apstākļi neļāva man ne ar ko pasaulē izcelties, tomēr augsti stāvoši vīri mani pamanīja un izsauca pret mani sabiedrības nosodījumu, un mani sāka nežēlīgi vajāt. Tā bija parasta lieta sektu starpā—un tās visas apvienojās, lai mani vajātu.

Tas man deva iemeslu nopietnām pārdomām toreiz, un bieži vien arī vēlāk,

par to, cik tas ir dīvaini, ka nepazīstams, mazliet vairāk nekā četrpadsmit gadus vecs zēns, kuram lemts ikdienas darbā pelnīt trūcīgu iztiku, bija uzskatāms par tik ievērojamu, lai viņam pievērstu uzmanību vispazīstamākie tālaika sektu ievērojamie, izraisot sabiedrībā vēlēšanos mani vajāt un nicināt. Lai cik savādi, tā tas bija, un bieži kalpoja par iemeslu manām lielajām bēdām.

Un tomēr, tas bija fakts, ka redzēju vīziju. Kopš tā laika es domāju, ka jūtos līdzīgi Pāvilam, kad tas aizstāvējās ķēniņa Agripas priekšā un stāstīja par vīziju, kurā viņš redzēja gaismu un dzirdēja balsi, arī toreiz tikai nedaudzi viņam ticēja. Daži teica, ka viņš esot negodīgs, citi teica, ka viņš esot traks un viņš tika izsmiets un nicināts, bet nekas nesagrāva viņa vīzijas īstenību. Viņš bija redzējis vīziju, viņš to zināja, un nekāda vajāšana nespētu grozīt viņa prātu, pat ja tie viņu vajātu līdz nāvei. Viņš zināja un to apgalvoja līdz beidzamam savas elpas vilcienam, ka redzējis gaismu un dzirdējis balsi, kas viņu uzrunāja, un arī visa pasaule nevarētu piespiest viņu domāt un ticēt citādi.

Tāpat tas bija ar mani. Es patiesi redzēju gaismu un gaismas vidū saskatīju divas personas, un tās tik tiešām runāja ar mani, un, lai arī tiku ienīsts un vajāts, tādēļ, ka teicos redzējis vīziju, tā tomēr bija patiesība. Un, kamēr tie mani vajāja, nicināja un runāja ļauni un nepatiesi par mani, mana sirds balss teica: “Kāpēc mani vajā par to, ka stāstu taisnību? Tik tiešām, es redzēju vīziju, un kas es tāds esmu, ka drīkstu Dievam pretoties. Kāpēc pasaule grib mani piespiest noliegt to, ko tiešām biju

redzējis? Es biju redzējis vīziju, es to zināju un zināju arī, ka Dievs to zina, un es to nedz varēju noliegt, nedz arī iedrošinājos to darīt, jo es zināju, ka tā darot, es apvainotu Dievu un tiktu nosodīts.”

Es biju redzējis vīziju; es to zināju un zināju arī, ka Dievs to zina, un es to nedz varēju noliegt, nedz arī iedrošinājos to darīt.

Es nomierinājos un, kas attiecās uz sektantisma pasauli, mans pienākums bija neiestāties nevienā no sektām, bet palikt tādām kāds esmu, līdz man dos tālākus norādījumus. Es biju pārliecinājies, ka Jēkaba liecība ir patiesa—cilvēks, kam

trūkst gudrības, to varēja prasīt Dievam un dāsni saņemt bez pārmetumiem.

Es turpināju savu parasto dzīvi līdz tūkstoš astoņi simti divdesmit trešā gada divdesmit pirmajam septembrim, visu laiku ciešot vajāšanas, gan no ticīgiem, gan neticīgiem cilvēkiem, jo turpināju apgalvot, ka esmu redzējis vīziju.

Laika posmā no tā brīža, kad redzēju vīziju, līdz tūkstoš astoņi simti divdesmit trešajam gadam es nedrīkstēju iestāties nevienā reliģiskā sektā. Es biju ļoti jauns un mani vajāja tie, kuriem būtu vajadzējis kļūt par maniem draugiem un būt pret mani labiem. Ja arī tie būtu iedomājušies, ka esmu ticis maldināts, tad viņiem būtu vajadzējis laipni un taktiski mani par to pārliecināt! Bet es biju atstāts visiem kārdinājumiem, un, tiekoties ar dažādu sabiedrības slāņu pārstāvjiem, es bieži izdarīju visādas muļķības, pieļāvu jaunības

vājības un parādīju cilvēka dabas vājās puses, kuras mani diemžēl noveda pie dažādiem kārdinājumiem, kas apvainoja Dievu. Tas, ka izsaku šo nožēlu, nevienam lai neliek domāt, ka es biju vainīgs lielā un ļaunprātīgā grēkā. To darīt nekad nav bijis manā dabā.

Moronija apmeklējums

Vajāšana turpinājās, kad Džozefs atteicās noliegt, ka ir redzējis Dievu. 1823. gada 21. septembrī, gulēdams gultā, Džozefs lūdza, lai uzzinātu savu stāvokli Dieva priekšā. Viņam parādījās eņģelis Moronijs.

Divdesmit pirmā septembra vakarā es atgūlos savā gultā un sāku skaitīt lūgšanu, un pazemīgi lūdzu Visvareno Dievu, lai Viņš man piedod visus manus

Trīs gadus pēc Džozefa Smita pirmās vizijas Dievs sūtīja eņģeli Moroniju apmācīt Džozefu, kā atjaunot Jēzus Kristus evaņģēliju.

grēkus un muļķības un lai Viņš man pauž to, kāds es izskatos Viņa priekšā, jo biju pilns pašāvības, ka iegūšu dievišķu atziņu, kā es to jau agrāk biju saņēmis.

Kamēr es tā piesaucu Dievu, ievēroju, ka manā istabā parādās gaisma, kas turpina augt, līdz visa istaba kļuva gaišāka nekā pusdienas laikā. Pēkšņi parādījās cilvēks pie manas gultas, kurš stāvēja gaisā, jo viņa kājas neskāra grīdu.

Viņam mugurā bija viegls, žilbinoši balts apmetnis. Tas bija tik balts, ka neatceros ko tādu jebkad redzējis, es pat nespēju iedomāties, ka uz zemes kaut kas varētu būt tik balts un spožs. Viņa rokas bija atsegtas mazliet virs locītavām, arī viņa basās kājas bija atsegtas mazliet virs potītēm. Viņa galva un kakls arī bija kaili. Es ievēroju, ka viņam nebija nekādu citu drēbju, kā tikai šis apmetnis un, tā kā tas bija vaļā, es saskatīju viņa krūtis.

Ne tikai apmetnis bija ārkārtīgi balts, bet visa viņa būtne šķita neaprauktāmi brīnišķīga, un viņš parādījās spožs kā zibens. Istaba likās ārkārtīgi gaiša, bet visspožākā gaisma staroja visapkārt viņam. Kad es uz viņu paskatījos, sākumā izbijos, bet bailes drīz vien man izzuda.

Viņš mani sauca vārdā un teica, ka esot Dieva sūtnis un ka viņa vārds esot Moronijs, Dievs man esot uzticējis darbu un mans vārds būs pazīstams par laba un ļauna atziņu starp visām tautām, ciltīm un valodām, un par to runās gan labu, gan ļaunu starp visiem cilvēkiem.

Viņš teica, ka esot noglabāta grāmata, kas rakstīta uz zelta plāksnēm, kurās

aprakstīts viss par šī kontinenta agrākajiem iedzīvotājiem un viņu izcelsmi. Viņš teica, ka tur pilnībā ierakstīts mūžīgais evaņģēlijs, kādu to Pestītājs bija sludinājis senajiem iedzīvotājiem.

Viņš teica, ka ir arī divi akmeņi sudraba ietvaros un, ka šie akmeņi, piestiprināti pie krūšu bruņas, izveido to, ko sauc par Urīmu un Tumīmu, tie esot noglabāti kopā ar zelta plāksnēm. Šie akmeņi kādreiz piederēja “pareģiem”, un viņi tos lietoja senos laikos, kad Dievs tos bija sagatavojis, lai pārtulkotu grāmatu.

Pastāstījis man to, viņš sāka citēt pravietojumus no Vecās Derības. Vispirms viņš citēja daļu no Maleahija grāmatas trešās nodaļas, un tad viņš citēja trešās nodaļas beigas no tā paša

Mūsu ēras 421. gadā pravietis Moronijs noglabāja savu laužu svētos pierakstus Kumoras kalnā. Kad viņš vēlāk atgriezās kā augšamcēlusies būtne, viņš pastāstīja Džozefam Smitam par senajiem pierakstiem, kas ietver evaņģēlija pilnību, kādu to Pestītājs tika nodevis senajiem Amerikas kontinenta iedzīvotājiem. Šie pieraksti ir Mormona Grāmata.

pravietojuma, kas nedaudz atšķīrās no tā, kas lasāms mūsu Bībelē. Viņš citēja deviņpadsmito pantu nevis tā, kā lasāms mūsu grāmatās, bet iesāka šādi:

“Jo redzi, nāks diena, kura degs kā ceplis, un visi lepnie, jā, un visi, kas dara ļaunu, degs kā rugāji; jo tie, kas nāks, tos dedzinās, teica Tas Kungs Cebaots, tā, ka nepaliks ne saknes, ne zari.”

Un tad viņš citēja divdesmit trešo pantu šādi: “Redzi, es tev atklāšu priesterību no pravieša Ēlija rokas, pirms atnāks Tā Kunga lielā un baigā diena.”

Arī nākošo pantu viņš citēja savādāk: “Un viņš iedēstīs bērnu sirdīs solījumus, kas bija doti tēviem, un bērnu sirdis griezīsies pie saviem tēviem. Ja tas tā nebūs, visa zeme tiks pilnīgi nopostīta Viņa atnākšanas laikā.”

Vēl viņš citēja Jesajas vienpadsmito nodaļu, sacīdams, ka tā drīz piepildīsies. Viņš citēja arī Apustuļu darbu trešās nodaļas, divdesmit otro un divdesmit trešo pantu tieši tā, kā tie rakstīti mūsu Jaunajā Derībā. Viņš teica, ka Tas Pravietis esot Kristus; bet tā diena vēl nav pienākusi, kad “tie, kas neklausīs šim Pravietim, tiks izdeldēti no tautas vidus,” bet drīz tā pienāks.

Viņš citēja Joēla trešo nodaļu no pirmā panta līdz pēdējam. Viņš arī teica, ka tas viss vēl nav piepildījies, bet drīz tas piepildīsies. Un viņš pateica, ka citticībnieku pilnība drīz pienāks. Viņš citēja daudzas citas vietas no Svētajiem Rakstiem un deva tām izskaidrojumu, kas šobrīd nevar tikt minēti.

Viņš man vēlreiz atgādināja, ka tad, kad iegūšu plāksnes, par kurām viņš bija

minējis, bet laiks tās saņemt vēl nav pienācis, es tās nedrīkstēšu rādīt nevienam, arī krūšu bruņas ar Urīmu un Tumīmu ne. Ja es to darītu, man jāiet bojā. Es tās drīkstēšu parādīt tikai tiem, kuriem man tiks pavēlēts tās rādīt. Kamēr viņš ar mani sarunājās par plāksnēm, es parādībā ieraudzīju to vietu, kur plāksnes noglabātas, un tā bija tik skaidri saskatāma, ka es šo vietu tūlīt pazinu, tiklīdz tur ierados.

Pēc šīs sarunas es ievēroju, ka gaisma istabā visapkārt šai būtnei, kas mani

*Es parādībā
ieraudzīju to
vietu, kur
plāksnes
noglabātas.*

uzrunāja, kļūst arvien blāvāka, un tā tas turpinājās, līdz istaba satumsa, staroja tikai gaisma apkārt tai. Tad pēkšņi es ieraudzīju tādu kā eju, kas veda tieši uz debesīm, un šī būtne cēlās augšup,

līdz pavisam nozuda, un istaba atkal bija tāda pati, kā pirms šīs debešķīgās gaismas parādīšanās.

Es gulēju, pārdomādams neparasto redzējumu, ļoti izbrīnīts par to, ko teica šis neparastais sūtnis. Savu pārdomu laikā es pēkšņi ievēroju, ka istaba atkal kļūst gaišāka, un, tā man likās, acumirkļi tas pats debesu sūtnis atkal bija pie manas gultas.

Viņš vēlreiz, neko neizmainot, izstāstīja to pašu, par ko jau runāja savā pirmajā apmeklējumā. Pēc tam viņš man pavēstīja par to, kā tiksīm piemeklēti ar zemei uzsūtītiem postījumiem, no bada, zobena un sērgām, un vēl pavēstīja, ka to pieredzēs jau šī paaudze. Pastāstījis to visu, viņš atkal pacēlās debesīs, kā to jau iepriekš bija darījis.

Tobrīd mani iespaidi bija tik dziļi, ka vairs nevarēju aizmigt, un es gulēju izbrīnas pārņemts par visu, ko biju gan redzējis, gan dzirdējis. Bet kāds bija mans pārsteigums, kad atkal ieraudzīju to pašu sūtni pie savas gultas un dzirdēju viņu atstāstām to pašu, piebilstot par brīdinājumu, ka Sātans mani mēģinās kārdināt (tēva ģimenes nabadzīgo apstākļu dēļ), lai es pārdotu zelta plāksnes un kļūtu bagāts. To viņš man aizliedza, sacīdams, ka nedrīkst būt neviens cits nolūks, lai iegūtu zelta plāksnes, kā tikai Dieva slavināšana, un ka neviens cits spēks

Kumoras kalns atrodas apmēram piecu kilometru attālumā uz dienvidaustrumiem no Smita fermas Palmirā, Nujorkas štatā. Džozefa dzīves laikā tā ziemeļu galu klāja zāle, dienvidu galu—retas koku audzes un meži. Plāksnes bija apraktas dienvidrietumu daļā netālu no virsotnes. Fotoattēls: 1907. gada augusts.

lai mani neiespaido, kā tikai Viņa valstības uzcelšana, jo citādi es tās neiegūšu.

Pēc trešā apciemojuma viņš atkal pacēlās uz debesīm kā iepriekš, un es iegrimu pārdomās par neparasto vīziju, ko nupat biju redzējis. Gandrīz tūlīt pēc tam, kad debesu sūtnis bija pacēlies augšup jau trešo reizi, gailis nodziedāja, un es pamanīju, ka sākusī aust jauna diena, tā, ka varēja spriest, ka mūsu sarunas ilgušas visu nakti.

Drīz pēc tam es piecēlos no gultas un kā citkārt devos darīt neatliekamās dienas

darbus, bet, kad es centos strādāt kā parasti, jutu, ka mans spēks ir zudis un esmu kļuvis pavisam bezspēcīgs. Mans tēvs, kas strādāja blakus, ievēroja, ka ar mani kaut kas nav kārtībā, un teica, lai es ejot mājās. Es sāku iet uz mājām, bet, mēģinot laukā

Moronijs atgriezās četras reizes ik pēc gada un deva turpmākos norādījumus jaunajam pravietim. Pēc šiem četriem gadiem Džozefs dabūja plāksnes un sāka tulkot Mormona Grāmatu.

pārkāpt pāri žogam, spēks mani atstāja un es nokritu zemē un kādu laiku biju bez samaņas.

Pirmais, ko atceros, bija balss, kas mani uzrunāja, saucot mani vārdā. Es paskatījos augšup un ieraudzīju to pašu sūtni, stāvošu sev virs galvas, gaismas apņemtu kā iepriekš. Viņš man atkal atgādināja, ko bija teicis iepriekšējā naktī, un pavēlēja, lai eju pie sava tēva un izstāstu par vīziju un norādījumiem, kurus biju saņēmis.

Es paklausīju. Atgriezos pie sava tēva uz lauka un izstāstīju viņam visu. Viņš atbildēja, ka tas nāk no Dieva, un lika man iet un darīt to, ko bija pavēlējis sūtnis. Es aizgāju no lauka un devos uz to vietu, kur, pēc sūtņa stāstījuma, bija noglabātas zelta plāksnes, un pateicoties tam, ka vīzija bija tik skaidra, acumirkli pazinu šo vietu, tiklīdz tur ierados.

Svētais pieraksts

Mančestras ciema tuvumā Ontario apgabalā, Ņujorkas štatā ir diezgan liels pakalns, augstākais no visiem šajā apvidū. Kalna rietumu pusē, netālu no virsotnes, zem paliela akmens bija noglabātas plāksnes, ievietotas akmens šķirstā. Šis akmens bija prāvs un virspusē izliekts, bet malās plānāks, tā vidusdaļa bija redzama virs zemes, bet malas pārklātas ar zemi.

Atrausis zemi, es sameklēju koku, ko novietoju zem akmens malas, un ar nelielu piepūli pacēlu to uz augšu. Es ieskatījos šķirstā un tiešām tur ieraudzīju plāksnes, Urīmu un Tumīmu un krūšu bruņas, kā par to bija stāstījis sūtnis. Šķirsts, kurā atradās šīs lietas, bija veidots no akmeņiem, kas bija salikti kopā un sacementēti. Šķirsta dibenā bija šķērsām novietoti divi akmeņi, un uz šiem akmeņiem atradās plāksnes un pārējās lietas.

Es mēģināju tās izņemt, bet sūtnis to man aizliedza un teica, ka vēl nav pienācis laiks tās izņemt un tas nebūs vēl četrus gadus, bet viņš man lika būt šajā vietā tieši pēc viena gada un teica, ka viņš mani šeit satiks un man vajadzēs tā darīt, līdz pienāks laiks saņemt plāksnes.

Kā man bija pavēlēts, es gāju turp katrā gada beigās un katreiz sastapu to pašu sūtni un saņēmu no viņa norādījumus un gudrību par Tā Kunga ieceri un, kā Viņa valstība tiks valdīta pasaules pēdējās dienās.

*Kalna rietumu
pusē, netālu
no virsotnes,
zem paliela
akmens bija
noglabātas
plāksnes,
ievietotas
akmens šķirstā.*

Tā kā mana tēva iztika bija stipri ierobežota, mums vajadzēja sūri, grūti strādāt, darot darbu gan mājās, gan citur, ja vien radās tāda iespēja. Tikai ar

nemitīgu darbu mēs varējām tikt pie kaut cik ciešamas dzīves.

Džozefs strādāja vairākus darbus un nodrošināja savai ģimenei pārtikušu dzīvi. 1825. gadā viņš sāka strādāt Čenango apgabalā Ņujorkas štatā. Tur viņš satika Emmu Heilu, kas kļuva par viņa sievu 1827. gada 18. janvārī.

Beidzot pienāca laiks iegūt plāksnes, akmeņus Urīmu un Tumīmu, kā arī krūšu bruņas. 1827. gada divdesmit otrajā septembrī, kad es kā parasti, gadam beidzoties, aizgāju tur, kur tās bija apslēptas, pats debesu sūtnis tās man iedeva ar norādījumu, ka esmu par tām atbildīgs. Ja es ar tām apiešos pavirši un nevērīgi, tās man atņems, bet, ja es darīšu visu, kas manos spēkos, lai tās saglabātu līdz tam laikam, kad sūtnis tās atkal pieprasīs, tās paliks manā rīcībā.

Es drīz vien uzzināju, kāpēc man tika doti tik stingri norādījumi tās turēt drošībā

un kāpēc sūtnis bija teicis, ka pēc tam, kad būšu izdarījis to, ko no manis prasa, viņš tās atkal paņems. Tiklīdz kļuva zināms, ka man ir plāksnes, vislielākās pūles tika pieliktas, lai tās no manis dabūtu. Tika izmēģināta jebkura viltība, ko varēja sagudrot. Vajāšanas kļuva nežēlīgākas un draudošākas nekā agrāk, milzum daudz ļaužu nemitīgi bija gatavi tās man atņemt, ja vien spētu. Bet ar Dieva gudrību tās bija drošībā manās rokās līdz brīdim, kamēr biju paveicis to, ko no manis prasīja. Kad pēc iepriekšējās norunas sūtnis atkal ieradās, es tās aiznesu un nodevu viņam, un tās ir pie viņa līdz šai dienai, kad ir maija otrā diena tūkstoš astoņi simti trīsdesmit astotajā gadā.

1829. gada 5. aprīlī Olivers Kauderijs, kuru pirms tam nebiju redzējis, ieradās manā mājā. Viņš paskaidroja, ka esot strādājis par skolotāju apkaimē, kur dzīvojis mans tēvs, un, tā kā mans tēvs bija viens no tiem, kurš sūtīja bērnus skolā, Kauderijs vienu sezonu pavadīja pansijā tēva mājā. Tur, no mūsu ģimenes, viņš uzzināja par to, kā esmu ieguvis plāksnes, un tādēļ ieradies, lai izvaicātu mani.

Divas dienas pēc Kauderija kunga ierašanās es 7. aprīlī sāku tulkot Mormona Grāmatu, un viņš pierakstīja manu tulkojumu.

1829. gada aprīlī Džozefs Smits un Olivers Kauderijs kā pierakstītājs ar Dieva dotu talantu un spēku sāka tulkot Mormona Grāmatu. Kad Džozefs to bija paveicis, arī citiem cilvēkiem tika dota iespēja ieraudzīt zelta plāksnes. Šie liecinieki arī ir uzrakstījuši savas liecības, jo "katra lieta pamatojas uz liecību no divu vai triju liecinieku mutes" (Pāvila 2. vēst. korintiešiem 13:1).

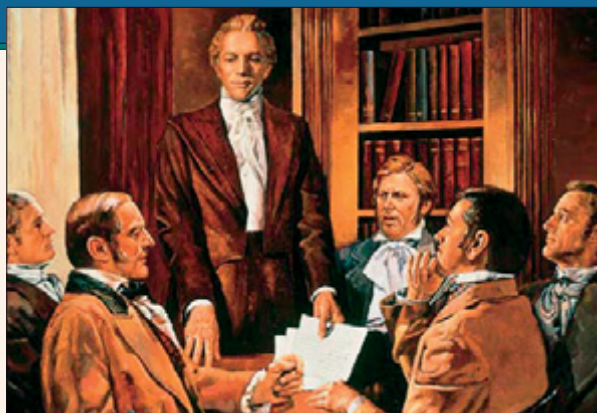
Atjaunotā priesterība

Mēs turpinājām tulkošanu, līdz nākamajā mēnesī (1829. gada maijā) kādu dienu aizgājām uz mežu, lai lūgtu un uzzinātu no Tā Kunga par kristīšanu grēku piedošanai, kā bija minēts plāksnēs. Kamēr mēs lūdzām un piesaucām To Kungu, sūtnis nolaidās no debesīm gaismas mākonī un, uzlicis savas rokas, mūs iecēla priesterībā, sacīdams:

“Mani kalpošanas biedri, Mesijas Vārdā es piešķiru Ārona priesterību, kas tur eņģeļu kalpošanas un grēku nožēlošanas evaņģēlija, un kristīšanas, ar iegremdēšanu grēku piedošanai, atslēgas, un tā nekad netiks vairs paņemta prom no zemes, līdz Levija dēli atkal upurēs upuri Tam Kungam taisnīgumā.”

Džozefs Smits un Oliveris Kauderijs, Jānim Kristītājam rokas uzliekot, saņēma Ārona priesterību 1829. gada 15. maijā.

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca tika dibināta Pitera Vitmera–vecākā mājās 1830. gada 6. aprīlī. Gandrīz 60 cilvēki bija liecinieki tam, kā seši vīri izpildīja Ņujorkas pavalsts izvirzītās prasības, lai nodibinātu jaunu reliģisko biedrību.

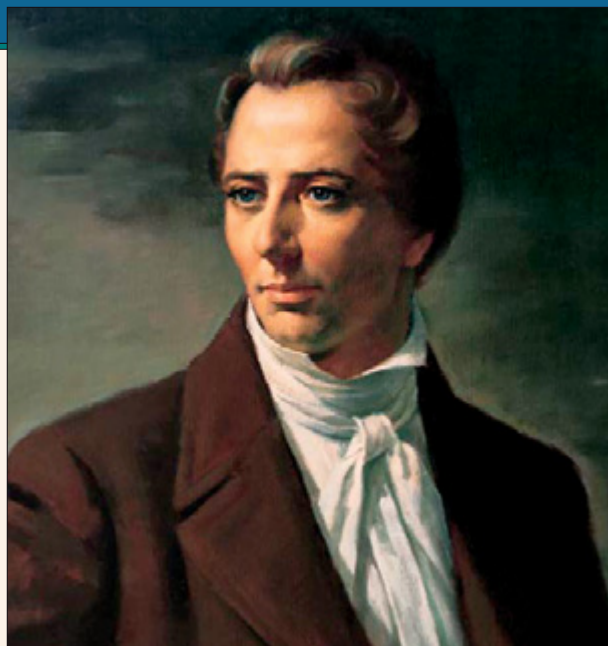
Viņš teica, ka šai Ārona priesterībai nav tā spēka, lai, uzliekot rokas, dotu Svētā Gara dāvanu, bet, ka to mums piešķirs vēlāk, un viņš mums pavēlēja iet un kristīties un norādīja, ka man jākrīsta Oliveris Kauderijs un pēc tam viņam jākrīsta mani.

Tā mēs gājām un tapām kristīti. Vispirms es nokristīju viņu, un pēc tam viņš nokristīja mani. Tad es uzliku rokas uz viņa galvas un iecēlu viņu Ārona priesterībā, un pēc tam viņš uzlika rokas man un iecēla mani tajā pašā priesterībā, jo tā mums tika pavēlēts.

Sūtnis, kas mūs apciemoja šoreiz un mums piešķīra šo priesterību, teica, ka viņa vārds ir Jānis, un viņš esot tas pats Jānis Kristītājs no Jaunās Derības un viņš rīkojoties saskaņā ar Pētera, Jēkaba un Jāņa norādījumiem, kuriem ir Melhisedeka priesterība, kas arī mums savā laikā tiks piešķirta, un ka es būšu pirmais Baznīcas elders un viņš, Oliveris Kauderijs, būs otrais. Tas bija 1829. gada maija piecpadsmitajā dienā, kad sūtnis mūs iecēla priesterībā un mēs tapām kristīti.

Pēc tam, kad bijām kristījušies, tikko iznākuši no ūdens, mēs saņēmām lielu un brīnišķīgu mūsu Debesu Tēva svētību. Tiklīdz es nokristīju Oliveru Kauderiju, viņu pārņēma Svētais Gars un viņš piecēlies pareģoja daudz ko tādu, kam drīz vajadzēja notikt. Tāpat, tiklīdz viņš bija nokristījies mani, arī manī radās pareģošanas gars, kad piecēlies es pareģoju Baznīcas rašanos un daudz ko citu par Baznīcu un šīs paaudzes cilvēk bērniem. Mēs bijām Svētā Gara pārņemti un slavējām Dievu par mūsu pestīšanu.

Šī ir vienkārša, tieša Džozefa Smita liecība, stāstot par notikumiem, kas noveda pie evaņģēlija atjaunošanas un Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas nodibināšanas.

Detalizētāku Džozefa Smita stāstījumu varat izlasīt pierakstā Džozefs Smits—Vēsture, kas atrodams grāmatā “Dārgā Pērle” vai History of the Church, 1:2–79.

Mormona Grāmata, pirmo reizi iespiesta 1830. gadā, pašreiz ir publicēta 80 pasaules valodās.